

Ὁ μεταγν. σύνδ. ἀφοῦ. Οἱ τύπ. ἀφοῦν καὶ ἀφόν κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀφόντας, δι' ὃ ἰδ. ἀφόνταν. Τὸ φόνου ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀφόνου, ὃ ἐκ τοῦ ἀφόν κατὰ τὸ ἀφόντου. Τὸ ἀφοῦ κατὰ τὸ συνών. ἐπειδή. Εἰς τὸ ἀφοῦ τὸ σπιθανῶς ὀφείλεται εἰς συνεκφορὰν. Διὰ τὸ ἀφοῦ καὶ ἀμπονέ ἰδ. ἀφόνταν.

1) Ἀφ' οὗ χρόνου, ἐξ οὗ Ἡπ. Κίμωλ. Σίφν. κ.ά.: Ἀφοῦ ἦβγε ἀπὸ τὴν θάλασσα, πολεμᾷ ἐπαδὰ (ἀφόντου ἔπαυσε νὰ ναυτίλλεται, ἐργάζεται ἐδῶ) Κίμωλ. Ἀφοῦ ἦπαντρεύτηκε, ἐν ἡπῆα πρὸς τὸ σπῖτι του Σίφν. Ἀφοῦ ἦζοῦσε ἀκόμη ἡ γυναῖκα μου, σαράντα χρόνια θὰ ναι αὐτόθι. 2) Ἀπὸ τὸν χρόνον καθ' ὃν ἔγινε ἡ θὰ γίνῃ τι, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ, μετὰ ποῦ κοιν.: Ἀφοῦ ἔφαγε, ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ. Ἀφοῦ τέλειωσε τὴ δουλειά του, δὲν κάνει πρὸς τίποτε. Ἀφοῦ πέραςε, τότε τὸν κατάλαβε. Ἀφοῦ ἔφυγε, τότε ἔφτασα καὶ δὲν τὸν εἶδα. Ἀφοῦ θὰ σκολάσης, νὰ ῥθῇς νὰ με βρῇς κοιν. Ἀφὸ περάσανε ὁγδὲς μέρους, ἐσκέφτηκε πῶς πρέπει νὰ δουλεύῃ Ἀπύρανθ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Στράβ. 13,1,54 «τοῖς δ' ὕστερον, ἀφοῦ τὰ βιβλία ταῦτα προῆλθεν, ἄμεινον... ἐκείνων φιλοσοφεῖν». β) Ὅταν Θράκ. (Αἰν. Καλλιπ.) Κίμωλ. Λέσβ. κ.ά.: Φόνου τὸν εἶδι ἡ δράκοντες, θάμαξι (ἐκ παραμυθ.) Αἰν. Φόνους ξύπνιοι, ἦταν ἡ γήλιους βγαλμένους (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθι. || Παροιμ. Ἀφοῦ βρέπει νὰ βρέξ', δὲ βρέξ' κὶ τὸν Μάι δροσουλονογᾷ (ἐπὶ τοῦ ἀκαίρως γινομένου) Λέσβ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 149 Ρ (ἐκδ. JSchmitt) «κι ἀφὸν ἀπεχωρίστησαν, ἔς τοὺς τόπους των ἀπῆλθον». 3) Ἐφόσον κοιν.: Ἀφοῦ δὲ θέλεις, δὲ μπορῶ νὰ σὲ βιάσω. Ἀφοῦ ἦρθα μέσ' ἔς τὴν ὥρα, θὰ βοηθήσω κ' ἐγώ. Τί ρωτᾷς καὶ ξαναρωτᾷς, ἀφοῦ δὲ σ' ἐνδιαφέρει; Τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ, ἀφοῦ δὲν ξέρω τίποτε; κοιν. || Ἀσμ.

Ἀμπονέ σ' εἶσαι ἡ μοῖρα μου, σ' εἶσαι τὸ ριζικό μου, γιατί ἔκανες πλούσιο πολλὰ τὸν ἀδερφό μου; Αἶγιν. 4) Διότι, ἐπειδὴ κοιν. καὶ Καπ. (Συνασσ.): Ἀφοῦ τὸ θέλει, ἄς γίνῃ. Ἀφοῦ ἔκλεψε, θὰ τιμωρηθῇ. Ἀφοῦ ἐπιμένει, δὲ μπορῶ νὰ κάμω διαφορετικὰ κοιν.

Πβ. ἀφόνταν.

ἀφούντωτος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀφούντουτους βόρ. ἰδιώμ. ἀφούδωτος πολλαχ. ἀφούδουτους πολλαχ. βορ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. φουντωτός.

1) Ὁ μὴ ἔχων φούνταν, εἰδικῶς ἐπὶ τοῦ φυτοῦ τοῦ ἀραβοσίτου τοῦ μὴ ἀποκτήσαντος ἔτι θύσανον Λεξ. Δημητρ.: Τὰ πῆρε ἀφούντωτα τὸ λῶκαμα τὰ καλαμπόκια. β) Ὁ μὴ ἀποκτήσας φύλλωμα σύνθηθ.: Ἀφούντωτες λεμονιές πορτοκαλεῖς κττ. Ἀφούντωτα μπουμπούκια. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ἀποκτήσας ἀκόμη ζωηρότητα σύνθηθ.: Ἀφούντωτο γλέντι.

ἄφουξα ἡ, Πόντ. (Ἀργυρόπ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἄφιξα Πόντ. (Ὁφ.) ἄφιξη Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Τὸ μεταξὺ τῶν αἰδοίων καὶ τῶν μηρῶν μέρος τοῦ σώματος ἐνθ' ἄν. 2) Λαγὼν Πόντ. (Χαλδ.)

ἀφούρκιστος ἐπίθ. Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φουρκιστός <φουρκίζω.

Ὁ μὴ πνιγείς.

ἀφούρμιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀφούρμιστους βόρ. ἰδιώμ. ἀφούρμιγος πολλαχ. ἀφούρμιγους πολλαχ. βορ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φουρμιστός <φουρμίζω.

Ὁ μὴ εἰσαχθεὶς εἰς τὸν φούρνον εἴτε πρὸς ὀπτησιν

εἴτε πρὸς ἀποξήρανσιν ἐνθ' ἄν.: Ἀφούρμιστο κουκούλλι-σῦκο-ρωμί κττ. Ἀφούρμιστη σταφίδα κοιν. Ἀντίθ. φουρμισμένος (ἰδ. φουρμίζω).

ἀφουρτούνιαστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀφουρτούνιαστος Πόντ. (Κερασ.) ἀφουρτούνιαστος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φουρτουνιαστός <φουρτουνιάζω.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ μὴ ἔχων τρικυμίαν, ἥρεμος, γαλήνιος, ἐπὶ θαλάσσης πολλαχ.: Ἀφουρτούνιαστη θάλασσα πολλαχ. Ἀντίθ. φουρτουνιασμένος (ἰδ. φουρτουνιάζω). β) Ὁ μὴ θυελλώδης Λεξ. Δημητρ.: Καίρὸς ἀφουρτούνιαστος. γ) Ὁ μὴ ὑποστάς τρικυμίαν Πόντ. (Κερασ.) 2) Ὁ μὴ προξενῶν τρικυμίαν, ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως καὶ ἀνέμου Λεξ. Δημητρ.: Ὁ σιρόκκος ἔς τὰ μέρη μας εἶναι ἀφουρτούνιαστος.

Β) Μεταφ. 1) Ὁ μὴ ἔχων δυστυχίαν, θλίψεις καὶ ταλαιπωρίας Λεξ. Δημητρ.: Ζωὴ ἀφουρτούνιαστη. Ἀντίθ. φουρτουνιασμένος (ἰδ. φουρτουνιάζω). 2) Ὁ μὴ δυστυχίσας, ὁ μὴ δυστυχῶν Λεξ. Δημητρ.: Ἀφουρτούνιαστοι περάσαμε τὰ πρῶτα μας χρόνια.

ἀφούσα ἐπίθ. θηλ. Κρήτ. Κύθηρ. ἄφουσα Θήρ. Ἰος.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄφτω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα ἐκ τῶν μεταβατικῶν τύπων *ἄφτουσα καὶ *ἄφτοῦσα. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 185. Πβ. καὶ ΓΧατζιδ. ΜΝΕ, 2, 122 καὶ ΣΞανθουδ. Ἐρωτόκρ. 517. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 746.

1) Ἡ τρύχουσα, ἡ στενοχωροῦσα Κρήτ.: Ἀσμ.

Θάλασσα, πικροθάλασσα καὶ πικροκυματοῦσα, ὅλοι σὲ λένε θάλασσα κ' ἐγὼ σὲ λέω ἄφουσα.

2) Οὐς. α) Ἐκκαυσίς, καῦσις Κρήτ.: Κάψα σήμερο κὶ ἀφούσα μοῦ δίνει. Ἀφούσα ἔχω ἀπὸ τὴ στενοχωρία μου. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. ἐνθ' ἄν. «πᾶσα φωτιά θέλει νερὸ νὰ πάψῃ τὴν ἀφούσα». β) Παρόξυνσις, στενοχωρία Κρήτ.: Ἀφούσα με πιάνει ὅσο θωρῶ καὶ δὲν ἔρχεται.

γ) Πνευστίασις Κύθηρ. Συνών. λαχάνισμα.

δ) Ἐρεθισμὸς τοῦ δέρματος, ἔκφυμα Θήρ. Κρήτ.

ἀφουσία ἡ, Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Πελοπ. (Λακων. Μάν.) κ. ἄ. ἀφουσία Πελοπ. (Αἰγιάλ. Ἀρκαδ. Ἀχαΐα Βούρβουρ. Κόκκιν. Μεσσ. Παππούλ. Χατζ.) ἀφουσία Εὐβ. (Κάρυστ.) Πελοπ. (Καλάμ. Μάν.) Τσακων. ἀφισιὰ Θράκ. (Περίστασ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) ὀφισιὰ Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) ἀφισικιὰ Μακεδ. (Βελβ.)

Τὸ μεσν. οὐς. ἀφουσία=ἡ σκουριώδης πεταστή τοῦ σιδήρου, τὸ τοῦ σιδήρου ἀποσφύρισμα. Ἰδ. Δουκ. ἐν λ. καὶ Append.

1) Τὰ περιττώματα τοῦ μεταξοσκώληκος μετὰ τῶν ὑπολειμμάτων τῆς τροφῆς ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀφούσια.

2) Χῶμα οὐχὶ συμπεπιεσμένον, ἀλλ' ἐλαφρόν, κοῦφον Πελοπ. (Ἀρκαδ. Παππούλ. Χατζ.): Σὰν ἀφουσία εἶναι τὸ ρωμί (ἀφράτο) Ἀρκαδ. 3) Εἶδος θάμνου μὲ καρπὸν βοτρυώδη Πελοπ. (Βούρβουρ.)

ἀφούσια τά, Πελοπ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀφουσία.

Ἀφουσία 1, ὁ ἰδ.

ἀφούσκιστα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀφούσκιγα Πελοπ. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφούσκιστος (Π).

Χωρὶς νὰ ἔχη τις λιπάνει, ἐπὶ ἀγροῦ: Ἐχω ἀφούσκιγα.

ἀφούσκιστος ἐπίθ. (Ι) Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φουσκιστός <φουσκίζω (Ι).

